

ח

רפיו מויקח

* *

חוברת צנועה זו מוקדשת לזכרו של רפי מיקא, ז"ל שנפל
על משמרתו בגבול ירדן ביום 8.2.68.

איך זה מאסף ספרותי, מאחר שרפי וחבריו לא היו אנשי
עט מעודם, אנשי העבודה הם הוריו, מסתפקים במועט, וכמוהם
יצא אף רפי לדרך העבודה והמעשה והוא עוד נער.

כנער עובד היה רפי אחד מרבים באותה שכבת נוער הזוכה
לבקרת קשה בימים כתיקונם, ומוכיחה את עצמה בימי מבחן.

אך אף אם איך אלה פרקי ספרות - רגש רב יש בם, בטוי
כן, חבוי לעיתים מאחרי בטויים מחוספסים או מליצות מקובלות,
לכאב עמוק, לצער, לגעגועים, ולאהבה רבה.

יהי לקט זה נר לזכרו!

* *
*

רפי חיקא

29.1.49 - 8.2.68

ליום השואה אנפיתו.

רפאל (רפי)

יקירנו

א י נ נ ו

30 יום מאז נלקחת מאתנו
באכזריות ואין אנו יכולים
להשלים עם הגורל המר.

דמותך התמירה, נמצאת
לנגד עינינו וחיוכך אינו
מש מאתנו.

היית גאה בכומתה האדומה
שחבשת לראשך ועתה נותרה
מיוחמת בחדרך.

התנדבת לצנחנים,
עברת אימונים מפרכים
ומעולם לא אמרת נואש,
אך הגורל המר התאכזר
אילך ורק מלאו לך 19
אביבים.

יהא זכרך ברוך.

הוריק השכולים
אסתר ומשה מיקא
ואחיק זאב ואיתמר.

תאריך: 14.2.68

הגנרל רפאל ז"ל שנת בקרמט מיום באו למבוא
ועד יום נפילתו 8.2.68

אני, מפקדיו וחביו בקרמט צבין המומים מגורם
האסון שפקד ארבע - אלמו. אולם כוונתם היינו למבוא
שומרים לנו בידיהם שבנתם לא היה קרבן שאז אלמו נפיל
למדן דקרון היקר לנו מכל ולכל עם ישכאל. בזו שמינה
המבוא שייצגנו לנו חיים של שלום וכבוד בארצנו.

רפאל המעבד לשנת ביחידה - בנתו המוצנח -
היבולה בקליים שתיא מדמינה בפני חילוב, ובהקרה
הנכבד למאנשיה בל מקום אבל מצב והדבר לא הכתיבו.

ישראל נכנס לנישמה חללי הקרמט ישראל
בזמם בל מלא הובא וגבורה.

היו גאים בקרמט!

סיין יאיר יונק

מפקד הפלוגה

לגרעין רעים שלום!

כמו בני-ישראל השלווים של הקו השני, שמענו גם אנו
זה עתה את ההודעה המכאיבה שאין קשה ממנה.

על נפילתם של: שני מטובי חברינו פיקודנו,
רפי ולסרי.

אין לנו במה לנחם או להתנחם, אלא רק להשתתף יחד
אתכם ברגעים הקשים. ולזכור שעל חרות ישראל הם נפלו, ולמען
עמנו נזכור שיש לתת את הכל...

אמצו את ידי ההורים גם בשמנו, ונזכור אותם בינינו
לעד.

דרורה ואיציק ניב
ממפקדי האחזות הנח"ל

*
*
*

איננו יכולים להאמין שאינך עוד בחיים. אתה עדיין חי בבית, ודמותך איננה נשכחת מעינינו, ועוד אנחנו מחכים לבואך. היית ילד קטן, חמוד כל כך ושובב כל כך! כמה פעמים רצנו אחך לעזרה ראשונה לקבל טפול כיון שבכל פעם היית נפצע מתוך שובבות ואנו חמיד פחדנו בגללך. הייתה לנו מחמיד הרגשה משונה; ובכל יום שראינו אותך במסתך בריא ושלם הודינו לאלהים, כי הפחד שלנו היה גדול מאד. ולא ידענו שרק 19 אביבים מותר לך לחיות.

כאשר הלכת כבר לבית-הספר היית ילד נחמד ושקט. רפי, כאשר כבר הגיע יום ה"בר-מצוה" שלך היינו כל כך מאושרים שגדלת ונהיית לנער שידע מה שהוא רוצה בחיים. עבדת ואהבו אותך במקום העבודה. היית חרוץ ונחמד. ובאותם הימים שהחלטת לעבוד על האניה - מי יכול לשכוח את כל הדברים שהבאת? איך זכרת את כלם ולא בזבזת כסף לשטויות אף פעם. כל דבר שהבאת - בטעם רב כל כך, והרבה כל כך. רפי, אנו לא יכולים להאמין שהגיע היום שלא נראה אותך יותר. כל יום וכל שעה דמותך בעינינו.

אנו זוכרים באיזה גאווה ושמחה התגייסת לצנחנים, עברת את האמונים הקשים והמפרכים; וכאשר באת הביתה בפעם הראשונה לבוש מדים והכומתה האדומה והכנפיים - בכל מקום טיילת אתה בגאווה כל כך! אוי, רפי, זה לא יתכן שהחיים התאכזרו אלינו כל כך ואלהים לקח אותך. מדוע זה היה צריך לקרות?

כלנו, רפי, סבחה וסבא, הדודים והדודות, האחים אמא ואבא, כלנו זוכרים אותך ונזכר אותך לנצח נצחים; ואתה חי בביתנו אחנו.

הורייך

אני יושבת ומהרהרת ונזכרת... כאשר היית קטן, בגיל 3 שנים, אבא קנה עז, וטפלת בה כל כך יפה ובנאמנות. בהיותך עוד ילד קטן - כל כך אהבת בעלי חיים. אני זוכרת שנגשת לנגריה והבאת נסורת כדי שיהיה לעז מצע רך לשכיבה. כאשר גדלת יותר, וגרנו בנחלת-יהודה, סדרת במו ירך אקוריום וטפלת בדגי נוי. שעות שלמות יכלת לשבת ולהתבונן בדגים. דאגת שיהיה להם חם, קניית גוף חמום והחלפת מים. כמה פעמים אני יושבת ונזכרת בכל הדברים האלה. אחרי דגי-הנוי הייתה לך, רפי, תקופה של יונים, אנו נהנינו לראות איך שאתה, רפי, למדת אותם לעוף לתוך הקן, שבנית להם במו ידיך. והחמור הקטן שקניתי והשקת אותו חלב בבקבוק; והכלבלב שהבאת וגדלת גם אותו בעזרת בקבוקי חלב עם מוצץ, עד אשר גדל לכלב זאב ענק. היו לך רפי, תקופות מענינות ויפות. אוי, רפי, פשוט אי אפשר להאמין שלא תבוא יותר הביתה. ממש אי אפשר להתרגל למחשבה הזאת. אני חושבת שרק נסעת לחוץ לארץ ואין באפשרותך לכתוב לנו. אוי, רפי, אולי בכל זאת תחזור אלינו? כאשר מסתכלים על התמונות שלך אתה ממש חי, חי אתה גם בלבנו.

מוכאבים אנו עד עומק לבנו.

אמך

*

רפי, זה אני אחיך הכותב לך את כל זה. במשך 17 שנה חיינו יחד ואתה היית אח כל כך טוב אלי, שאני ממש הזדקנתי בכמה שנים. כשבאו למשק, שחשבתי ששנינו נהיה שם ביחד עד לצאתי לצבא, וסיפרו לי מה שקרה האדם שסיפר לי זאת שבר אותי במקום. ממש לא יכולתי לאמין לו, זה לא יכול להיות! רפי, למה אתה הלכת מאיתנו בצורה כזאת? אתה הלכת

והשארתי מאחוריך את כולם נאנחים בצורה לא רגילה, ובמיוחד אני. רפי,
עכשיו אני מרגיש את עצמי כל כך בודד. כל פעם שאיחרתי לראותך החגעגעי
אליך עד לשיגעון. רצייתי לראות אותך, את אחי הבכור, בא הביתה או למשק
לבקר את כולם. ואיך שכולם חיכו לך; לראות אותך, בחור גבוה, עיניים עם
מבט שכולו טוב ומבין. רפי, עכשיו אין מי שיסביר לי את דרך החיים
ואיך לי למי לפרק את לבי, לספר את מה שקרה לי; ואיך מי שיגיב זה
בסדר או לא. רפי, אני כותב את זה ביד רוועדת ובעין דומעת. ממש לא
יכול להאמין שאחה לא תחזור יותר הביתה. בלילות אני לא ישן; לא יכול,
כי כל רגע מחכה לצעדים ואחר כך דפיקות על הדלת, כמו תמיד. או לראות
אותך מרחוק ולצעוק: אבא, אמא, רפי בא! ולרוץ אליך. רפי, זה כואב,
כל רגע אני נזכר בילדות שלנו. איך היינו ביחד בגן וביחד בבית-ספר.
והצרות שעשינו למורים ובעיקר למנהל בית-הספר... אבל כולם סולחים לך
על כל הצרות, כי אחה היית בחור מצויין. כשהיינו קטנים גידלנו ביחד
בעלי חיים: יונים וכלבים. רפי, למה הלכת? רפי, אל תשאל כמה שזה כואב
להיזכר איך כולנו היינו הולכים לדיסקוסק לרקוד ולצחוק, ואחרי כל זה
באים הביתה לשחות קפה ואתה היית אומר: חבר'ה, מחר אני חוזר. ועוד לא
מסיים את המילים וכבר הלב מתמלא דאגה וצער. חבל, הוא הולך, כולם
אומרים בליבם, עכשיו יעבור זמן רב עד שיחזור. ועכשיו, רפי, אנחנו
צריכים להוציא את המחשבה הזאת מהראש. אתה לא תחזור יותר, ויותר לא
נראה אותך כשאחה מתגאה בכנפיה, כנפי הצנחן. תמיד חלמת להיות אחד
כזה. היית בא הביתה עם הכובא האדום, כולם היו מסתכלים עליך ואתה,
היית מותח את החזה כאומר: חסתכלו. איזה יופי. באוניה עבדת, ועכשיו
הביח מלא מזכרות. בכל מקום שמסתכלים יש מזכרת ממך. השארתי הרבה מאוד
מזכרות. אבל אתה לבדך הלכת, והשארתי את כולם בוכים ונאנחים אנחות
קורעות את הלב. רפי, עכשיו אתה חשכ שם באדמה ת.נ.צ.ב.ה.

לפני שיצאת אבא אמר לך: רפי, חשמור על עצמך! ואתה ענית לו: כן,
אבא. חסמוך על משפחה מיקא!

כן, יש על מה לסמוך.

וזה אני אחיך

לרפי, אהובי היקר!

את הרגשתי איני יכולה לתאר במילים, אין מלים שיוכלו לתאר את
צערי ויגוני המר.

רפי, אני עדיין לא מאמינה שלא אראה אותך יותר. אני עדיין מחכה
לך שתשוב הביתה; ועוד מחכה לקבל את מכתביך שהיו בשבילי הכל. ואחה
יודע היטב איך שחיכתי למכתביך. בכל פעם שהייתי מקבלת מכתב הייתי
קופצת משמחה, כמו ילדה קטנה שנותנים לה דבר שהיא אוהבת כל כך.

הייתי רגילה למצוא בכל יום שני או שלישי את מכתבך בתיבת הדואר,
אך מרוב שציפיתי בכליון עיניים למכתב ממך, אז בכל יום שחזרתי מהעבודה
העפתי מבט לעבר תיבת הדואר וחושבת בליבי, אולי בכל אופן יש מכתב.

איני יכולה להשלים עם העובדה שאתה לא תכתוב לי יותר, ושלא אוכל
לראות את ענייך היפות שמביטות אלי, ואת פניך היפוח שכל כך אהבתי.

אוי, אלוקים מה עשיית לי? למה לקחת אותי ממני? אני לא יודעת איך אוכל
לחיות בלעדיו, הוא היה אהבתי הראשונה, איך אוכל להאמין שאת רפי שלי

לא אוכל לראות יותר. אינני יודעת מה לכתוב. ידי רוועדות ועיני דומעות.
איני יכולה להאמין, וביחוד עכשיו; קראתי את אחד המכתבים שלך, בו אתה

כותב לי שעד החתונה הכל יעבור. רפי, כן, עשינו תוכניות לחתונה שלנו,
אך מי חשב שמצפה לנו דבר כזה? כעת כל התוכניות שלנו הלכו יחד איתך.

ואני נשארתי כאן שבורה ובודדה, הרוסה לגמרי את ליבי קרעת. רפי, למה
לא לקחו אותי איתך? אין יותר מקום בעולם הזה בשבילי.

הלכת והשארתי לי רק תמונות והרבה זכרונות, ואת זה אני יודעת:
לעולם לא תישכח מליבי. תמיד יהיה זכרוני חי בליבי.

הורי ואחי אינם יכולים להאמין שלא ישמעו אותך דופק בדלת, שאמי
לא חפתח יותר את הדלת ותראה אותך ניכנס ובצעקה עליזה תיצעק: פלורה,

בואי מהר! תיראי, רפי בא! ואני רצה לקראתך ושמחה כל כך שבאת לחופשה
קצרה וששוב נהיה יחד...

יותר, רפי, לא אזכה לראות את החיוך שהיית מחייך אלי ואת המבט
המתוק שהיית מביט אלי; ולא יהיה מי שילטף את שערוטי שאהבת כל כך.

בשעה שאני מבטאה את השם 'רפי מיקא', מיד עולה לנגד עיני דמותו - דמות בהירה. שער בהיר וזהוב, עור פנים צח ולבן ועיניים תכולות בהירות וחולמניות.

אכן חולמני היה רפי, כאילו שקוע בחוך עולם משלו, הידוע אך לו שעיך זר לא יכלה לחדור אליו.

כבן שמונה נכנס לכתתנו. ילד חביב ונאה. לעינינו גדל והפך לנער גבה וחסון. כחה זו שלנו, בת 23 התלמידים, כחה קטנה היתה וחשנו בה כבתוך משפחה, כיון שהיינו כלנו יחד מרבית שנות הלמודים בבית הספר היסודי.

הילדים אהבו את רפי, כי על אף חזקו וחסנו לא נצל את כחו לרעה, אלא אם מי שהוא היה מעליבו או פוגע בו. הילדים העריכו זאת. חבר נאמן היה רפי. מוכן לתת לכל אחד כל מה שיש לו. כשהיה אחד התלמידים חולה, היה רפי הראשון לבקרו לעודדו ולשמחו בבדידותו.

רפי סיים את ביה"ס היסודי וכששאלתיו מה בכוונתו לעשות בעתיד, ענה שהוריו רוצים שילך וילמד מקצוע. ואמנם מיד לאחר סיום ביה"ס החל רפי לומד ועובד. כעבור שנה לערך, ראיתי יום אחד את רפי עומד ליד חחנת האוטובוס ובידו מזוודה גדולה.

- לאן רפי? שאלתיו

- קבלו אותי לצי הסוחר, אמר בשמחה, אעלה על האוניה, אעבד בה ואראה את העולם.

ורפי אמנם ראה עולם גדול. עד ארגנטינה הגיע ופגש בקרוביו. בבואו הביתה, הצטרפו למזוודה הגדולה עוד מזוודות וחבילות מחנות להורים, לאחים ולחברים. אך בראש וראשונה התעשר רפי במסעותיו בחוויות נפלאות ובספורים מעניינים שאותם שמעו בצמא בני המשפחה והידידים.

שעה הגיוס לצה"ל טרם הגיעה, רפי רק בן שבע-עשרה וחצי, אך הוא כבר מכין עצמו למשימה הגדולה.

כשהיינו הולכים לדיסקוטק, ורק הספקנו להכנס, כבר כולם היו מסביבנו; לוחצים את ידך ושואלים לשלומך. רפי, כולם אהבו אותך, וכולם היו שואלים אותי: מתי רפי יבוא הביתה? היית כל כך טוב לכולם ואף פעם לא סירבת לעשות דבר שביקשו ממך, תמיד היית מוכן לעזור.

וביחוד אהבתי לשבת ולשמוע אח ההרפתקאות שעברו עליך. יכולתי לשבת שעות על גבי שעות ולא להתעייף, כל-כך אהבתי את קולך.

ועכשיו אני צריכה לשכוח זאת, כי את קולך לא אשמע יותר.

אני זוכרת שהיינו יושבים אצלך בבית אמך היתה מספרת איזה ילד שובב היית כשהיית קטן. לא יכולת להאמין שהיית ילד רע כזה וגם לי היה קשה להאמין, כי היית כל כך שקט בגיל הבגרות.

ראיתי את תמונתך מגיל חודש עד גיל 16. איזה תינוק חמוד ויפה

היית! הוי, רפי! כמה אהבתי לראות אותך במדים והייתי מתגאה שיש לי

חבר צנחן. אני זוכרת שסיפרת לי איך היתה הצניחה הראשונה, ואיך

שנהנית מהצניחות שלך. איך תיארת לי את הבתים והים ואמרת: אוי,

פלורה, מלמעלה הכל נראה יפה.

אני שמחה שיכולת להגשים את חלומך ולהיות צנחן, כי שאר חלומותינו

כבר אינם יכולים להחגשם.

רפי, אותך אני לא אשכח. תמיד יהיה זכרוך ברוך וחי בלבי.

יהי זיכרוך ברוך

ותהי נשמחך בגן עדן.

מפלורה שלך

שלא תשכח אותך לעולם

*

הוא הצטרף לחברו, ציון, בן כתתו ושכנו - לקבוץ תל-רעים ולנח"ל.
יום אחד ראיתי את אמו עומדת על גבעה ליד ביתנו ומסתכלת דרוכה
לכוון מערב, אל עבר גבעות החול ואף השמים התכולים תכולים העוטפים
אותן. מעל ראשינו זמזמו אוירונים.

- לאן את מסתכלת כל-כך? שאלתי. הו, - ענתה לי כמתעוררת, היום
צונחים על החולות האלה ובין הצנחנים גם רפי שלי. ראינו את רפי צועד
ברחובנו, בחור חסון ויפה כשהוא חובש כומתה אדומה, גאה בה, ואנו גאים
בו. וכי דבר קטן הוא? צנתן בצה"ל!!

כשמענו שחזר מקרבות ששת הימים, בריא ושלם שמחנו כלנו. הנה,
סוף סוף יקום השלום ובחורינו חיילנו יעשו את המטל עליהם כשאיך סכנה
נשקפת לחייהם. ומה נדהמנו לשמע בבקרו של יוסף ששי כי רפי איננו.
מזועזעים וכואבים עמדנו אל מול קברו הרענן, ושמו של רפי הצטרף לשרשרת
השמות הרבה של הטובים והאמיצים שמסרו נפשם על הגנת המולדת. יהי זכרו
ברוך.

מורתו, שרה ריבלין.

*

ר פ י !

ידי רועדת בעת כתיבת שורות אלו, איני יודע כיצד להשלים עם העובדה
שלא אזכה לראותך יותר בינינו.

חסא חסאתי וברצוני להתוודות לפניך.

מרחק גדול היה בינינו ביום גורלי זה, ואני במקום ללוותך בדרכך
ישבתי אי-שם ולבי עליז. איני יודע כיצד אסלח לעצמי על-כך, אכן מאוחר
הגיעה אלי בשורת איוב זו. לא יכולתי להאמין למשמע אוזני עד כי ראיתי
חמונתך בעתון. באתי אליך לבקרך, הייתי קרוב אליך היום כמו בימים עברו,
כאשר ישבנו יחדיו על ספסל הלימודים, כאשר יחדיו, באפלת לילה, רקמנו
מזימות שונות. רצייתי לסמוך ראשי בעפר כאשר הזדחלה המחשבה שלא אוכל

לדבר אתך, לראותך, לשמוח כי יש לי חבר כמוך. רפי, עיני מתמלאות
דמעות, צמרמורת אוחזת כל גופי כאשר פניך עולות וצפות לנגד עיני.
איני רוצה להאמין במה שעיני רואות, אל יאוש, רפי, רוחך תהיה אתנו;
לא נשכח אותך עד יומנו האחרון.

היום, לפני מספר שעות חשתי כיצד עבותות פלדה צובטות ליבי, כאשר
אמך אמרה לי בבכי: "נכון שאתה אמרת שרפי יהיה המפקד שלך בגדוד".
אנא, סלח לי. לא רצייתי להכאיב לאמך, רצייתי שתחנחם ותדע שאנו זוכרים
אותך ומתיחדים עם זכרך.

רפי, אני מרגיש כאילו לא מגיע לי לחיות. הרגשתי אומרת לי שטוב
היה לו היתה באה כעת שואה על העולם כולו ואז היה טוב לכולנו.
רפי, איני מסוגל לכתוב יותר. ברצוני שתדע כי את דמך נקום, ולא
נשכחך לעולם.

היה ברוך

חברי היקר

בנאמנות חיים שמם.

*

ר פ י

היינו מבליים יחד ערבים נחמדים כאשר היית בא לחופשות, יחד עם
חברתך פלורה. היה טוב ונחמד. רפי, היינו מחכים בקוצר רוח שתבוא
לחופשה קצרה, שנוכל יחד לשבת ולשוחך אודות העבר שלנו. עכשיו לא נוכל
לשבת יחד ולבלות בערבים שיבואו.

רפי, אנו נרגיש בחסרונוך, אשר בא עלינו באופן פתאומי. בילדותנו
היינו אני ואתה, בכל זמננו הפנוי, משחקים במשחקים אשר אהבת. אנו
היינו יוצאים יחד לצוד כרובה שלך. רפי נצטרך להמשיך את כל חיינו
בלעדיך....

אני חברך יוסף עזומו.

*

עלם צעיר וטוב, נקטפת בדמי חייך רפי. שם זה לא ישכח מלבי.
מילדות גדלנו יחד: רבנו, צחקנו, שרנו. תמיד היית טוב; תמיד רצית
לעזור; בכל השתתפת - היית פעיל, מלא מרץ, חבר מכובד מאוד. שרתת
בצבא בכבוד ונפלת למען המולדת.

דמותך תשאר בזכרוננו תמיד כסמל כבוד וגבורה. השארחנו דוממים
ולבנו כואב. לנצח לא נשכחך. נפלת על משמר ישראל ונפל לבנו.
ח.נ.צ.ב.ה.

ידידך ההמום

אריה מקיסון.

*

ל ר פ י

נזכיר את ימי היוותנו יחד. אני חושב שהיו הזמנים היפים ביותר.
אני זוכר עוד את ימי בית הספר היסודי, כיצד לא היה חשק ללימודים
בכלל. היה רצון רק להתפרק ולהשתולל וכשנגמר פרק זמן זה כל אחד הלך
לדרכו. נהיינו יותר רציניים, אחת בחרת בדרך היותר קשה והיותר יפה.
אך מה אפשר לעשות כאשר יש אנשים המפריעים ומפסיקים את תכניות האדם
באמצע.

נזכור אותך ולא נשכח.

מחברך יגאל.

*

רפי, הי"ד

רפי, המומים כולנו וטרם הבנו את מר הבשורה. האומנם אינך עוד
בין החיים? האם לא נראה את פניך המאירות שוב? למה זה קרה? אתה, רפי,
הגיבור, והחסון, כיצד נכנעת בפני המוות? אכן, אין איש אשר יעמוד
בפני המוות! רע נאמן היית, עניו, ונחבא אל הכלים, הסברת פנים לחבריך
ולמכריך, ובעיניך נשקף תמיד מבט שכולו אומר טוב לב. איך נשלים עם
בשורה כה מרה? היה זה כרעם ביום בהיר, כשביום שישי 9.2.68 שמעתי את
קול הקריין הרוטט בוקע ממקלט הרדיו בהזכירו את שמות ההרוגים מתקריות
אמש; לא האמנתי למשמע אוזני כשמעתי את הקריין מציין: "טוראי רפאל
מיקא בן 19 מדאשון לציון...". צעקה מרה פרצה מפיו: לא יתכן! האומנם?
ברכי פקו ועיני מלאו דמעות. לא עיכלתי את אותה הבשורה המרה; הרהרתי
בלבי האם שוב לא נראה את אותו הבחור חבוש הכומתה האדומה? בחור תמיר,
שעיניו הירוקות נוצצות לכל עבר. תמיד שמח היית והמבט הטוב נשקף
מאותן עיניים נפלאות, בלוריתך הזהובה נחה על מצחך הרם והשזוף.

אכן, קווים רבים יש להעלות לדמותך המופלאה אולם המקום צר
מלהכיל את כל הטוב שבך. לא אשכח את קריאותיו של איתמר בימי שישי
כשהיה רואה אותך מרחוק "אמא, רפי בא" ואמך, אשר כה שמחה לבואך, רצה
לקראתך כשידיה עדיין רטובות מעבודות הניקוי לקראת יום שבת. ועוד
דבר אני זוכרת; לפני שנסעת לחו"ל, כשבאת להפרד מאיתנו שאלת אותי:
דינה, את רוצה משהו מחו"ל? כן, ענית, מכנסי ג'ינס, ובשובך לא שכחת
ובאת עם כל החבילות בצרוף חבילה קטנה שבתוכה היו ארוזות בקפידה
המכנסיים, עוד דבר שלא אשכח (דברים רבים לא ישכחו) - צניחתך הראשונה!
כיצד עמדנו כולנו על מעקה המרפסת וראינו אותכם צונחים. התפללנו
שחגיעו לקרקע בשלום, ושלא תקרה תקלה במצנח. תפילתנו נחקבלה וזכיח
לעוד מספר צניחות. אולם הגורל האכזר הכריע ונקטפת מאיתנו בדמי ימך,
בן 19 בלבד היית.

רפי, לעד לא נשכחך ודמותך תלווה אותנו בכל אשר נלך. עוד נספר

רבות על אותו בחור גיבור בשם רפי.

יהא זכרך ברוך לעד.

דינה זוארץ.

רפ"י! רפ"י! הענים הירוקות המחייכות בבישנות ואדישות גם יחד, רפ"י! שכולנו אהבנוהו, רפ"י! שלא הרבה לדבר וכולנו הקשבנו רב קשב לדבריו, שהיה בהם תמיד מן החברות וההבנה.
זה היה יום קיצי. המלחמה היתה בעיצומה; יום ב' למלחמה 6.6.67. באותו יום נפצעה קשה חברת-גרעין שלנו "שרל"ה הקטנה" (כך כינו אותה כל בני הגרעין) וכשנודע לרפ"י ז"ל כי בת מהגרעין נפגעה קשה מהפגזות הסורים הוא הביע את צערו במלים אלו: "תנו לי פלוגה של סורים ובכך אשלם את המחיר לסבלה של שרל"ה".

מאחורי עיניו המבריקות הסתחרה תמיד תחושה של אהבת המולדת והאדם, מרחביה ושדותיה. הוא בטא זאת במוסרו את נפשו לאם היקרה, המולדת. נקסף הענף היקר מעץ החיים ואנו כואבים מאד את האבידה. הלב לא רוצה להאמין. מחיר יקר שלם הגרעין, מחיר אשר אין פיצוי לו. רפ"י שלנו, הייח שלנו ועורך שלנו כי אי אפשר לנו בלעדיך. אחים לצרה ולשמחה היינו, לכאב ולאושר. יחד עשינו את דרכנו ומשפחה אחת היינו. הכיצד לא חשוב עוד אלינו בחיור המיוחד שלך? לרבים השם רפ"י ז"ל הינו שם אחד מרבים: אחד שחי, לחם, ונפל. אך לנו, הגרעין, הינו דמות שלמרות שאיננה עוד, תמיד נשים לפנינו את ערכה... חמי

*

רפ"י הי"ד
כאשר אני כותב על רפ"י אני חייב להזכיר את דמותו ושאיפותיו. בחור תמיר וחיוכו מביע יושר וטוב לב. עיניו תכולות ובהירות ולמסתכל בהן נדמה כאילו היה שקוע בעולם שכולו שלו. הוא היה גבוה ושלו, נערץ על כולם; תמיד היה ראשון למטרה. הוא אהב את החיים וכיצד זה שנכנע למוות כל כך מהר, כשהוא צעיר, רק בגיל

19? כששמעתי במחנה מפי החיילים שרפ"י נפל, דמעות זלגו מעיני וחנקו את גרוני וכולי רעדתי. אכן, לא האמנתי לחברי, רפ"י, איך זה יכול להיות? אבל זאת המציאות.
כל שאיפותיו היו להיות חייל קרבי, - וצנחן, מעל לכל. ואת הכל הוא נחן בשביל הכנפיים, הכובע והנעליים האדומות. וכשהוא היה מתהלך בהן היינו רואים את הגאווה. רפ"י אף פעם לא התלונן על אימונים קשים. את האימונים המפרכים לקח בעליצות וברוח טובה ותמיד עזר לחבריו הנכשלים. היה בעל כח רצון עז ולכן תמיד היה מגיע ראשון למטרה. אכן יש הרבה לספר על דמותו של רפ"י.

תהיה נשמתו צרורה בצרור החיים
מחברו לגרעין אלי.

*

רפ"י! נער שתמיד השיג את מטרתו. רק בן 19 היית ואנו לא נראה אותך עוד.
כששמענו את בשורת איוב זו לא ידענו את נפשנו, עד היום לא מוכנים אנו לקבל את העובדה המרה.
איננו יודעים איך נמשיך בלעדיך. איך אפשר לשבת יחד עם החבר"ה ואתה איננו?
לא נוכל עוד לשבת ולספר חוויות בלעדיך.
במשך השנתיים שהיינו בצוותא הצטברו חוויות משותפות כה רבות שבלעדיך, פשוט, אי אפשר.

זוכר אני את תקופת היותנו בהכשרה הטרומ-צבאית במשק. בכל מקום בו נגעו ידיך הכל התפעלו ממעשיך.
תמיד היית שקול ומתון.
כאשר הגיע תורנו לצאת לשרות העם בהגנת המולדה, כולנו "קיסרנו" על התנאים הקשים. ואילו אתה קיבלת הכל בשמחה, וידעת לעודד את החברה בשעת הצורך.

חלום חייך היה לענוד את כנפי הצנחן, לחבוש כומחה אדומה ולנעול
נעליים אדומות. ידעת שאין זה מהדברים הקלים והנעימים ביותר, אך למרות
זאת הגעת למה שרצית.

את המלחמה עברנו כולנו בשלום. אך מדוע דוקא ממך נמנעה שמחת
השחרור?

תמיד יש מי שדואג לקחת את הטובים שבינינו, שחדות החיים חיה
בהם. ועתה נותרנו אנו שכולים, דואבים ושבורים.

הוריקן שיכלו את היקר שבבניהם. אנו איבדנו חבר נאמן ורע לכל.
המדינה איבדה את אחד מטובי לוחמיה - בניה.

יותר לא נותר לנו לומר דבר. השבר הוא עמוק וכואב. את זכרך הקדוש
נישא לעולם בגאון.

יהי זכרך קדוש לעד

יעקב, חבר לגרעין.

*

ל ר פ י !

להזכיר אותך רפי לא יספיקו לנו ספרים. אך את התנהגותך אי אפשר
שלא להזכיר בחברתנו. אם זה במשק, בהאחזות, או בזמן שנלקחת מאתנו.
זכורני ימים קשים במשך שירותנו הצבאי. המורל היה ירוד, אולם דוקא
בימים קשים הופעת ועודדת אותנו.

חלקך בגיבוש הגרעין נתן אותוחיו בהכנסך למסגרת החברתית, איך
נוכל להשלים עם עובדה מציאותית אכזרית זו? תהום גדול נפער לעינינו.
מרגישים בחסרונוך מן הרגע שנלקחת.

זכורים לי ימים שישבנו ביחד וספרנו יום יום כדי שנוכל שוב
להשלים את שאיפתנו ולהמצא במשק. אך לא. הגורל התאכזר. במותך נשארנו
מעטים, אך אנו נשלים במקומך את שאיפתך וזכרך ישמר בלבנו לעד רפי!
רוקי אברהם, חבר לגרעין.

*

*

* *

הימים עוברים חולפים. כל יום מנסים לכתוב ולתאר, אך אין מילים.
דמותך עודנה עומדת לנגד עינינו, תמיר וגא בכומחה, הנעלים האדומות
והכנפיים. אלה כנפי הצניחה, אשר עליהם היתה גאותך, כאומר - תרמתי,
עשיתי את המאמץ כדי שאוכל לשאתם על חזי.

- אין מילים?

יש ויש, אך זה קשה... מילים המלאות צער. מכבידות, מכעיסות, מלאות
טינה.

מרגיז שכך קורה.

מכעים שלא רואים את הסוף לכל הטינה הזאת.

מצער שאיננו יודעים באילו ובכמה דמים, עלינו לשלם עבור השלום.

מדוע אינו מראה ולו רק את קצה חוטמו באופק?

כן, קשה מאוד היתה הידיעה על מותך, קשה היה להאמין. האוזן קולטת,

אך המחשבה? זאת ממאנת לעכל זאת.

אתה אינך, אך דמותך תלוונו.

ת. נ. צ. ב. ה.

חיים מ.

חבר גרעין.

*

* *